

Arrest

nr. 104 654 van 7 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanees staatsburger te zijn van Akan afkomst. U werd op 14 februari 1994 geboren in Takoradi. U bleef er uw hele leven wonen. Uw vader overleed in 2008.

U verklaart homoseksueel te zijn. U bent al heel lang bevriend met S. A. Toen jullie jong waren speelden jullie met elkaars geslachtsdelen, zonder te beseffen wat jullie precies deden.

Tijdens uw puberteit begon u te beseffen dat u homo bent. U begon toen een relatie met uw jeugdvriend S. A.. Samen gingen jullie onder andere naar het badhuis en naar feestjes voor homo's.

In 2010 hebt u aan uw moeder B. verteld dat u een homo bent. Ze reageerde boos en iedereen hoorde dat u homo bent. Uw moeder stuurde u weg.

U ging vervolgens naar uw oom C. K. Hij ging met uw moeder praten. Hij zei dat ze u moest aanvaarden en dat u misschien nog zou veranderen. Uw moeder liet u terugkeren naar huis, maar uw oom betaalde sindsdien voor uw onderhoud. Ook uw tante, de zus van uw moeder, wist dat u homo was.

Toen u moeder in 2010 op reis was, logeerde u bij uw tante. Ze deed vriendelijk tegen u, maar u merkte dat ze u wilde vergiftigen.

Op 16 augustus 2011 had u seks met uw partner S. in een huis in aanbouw. Jullie werden betrappt door 2 jongens. Ze namen foto's van jullie terwijl jullie verplicht seks hadden.

U kon ontsnappen. U weet niet wat er met uw partner gebeurde.

U belde vervolgens uw oom C. K. op. Hij bracht u onder in een hotelkamer in Takoradi. U hoorde op het nieuws dat 2 homo's betrappt waren terwijl ze seks hadden en dat één van hen ontsnapt was. De commentaren in het nieuws waren erg fel.

U was bang. U belde uw oom op. Dezelfde dag nog kwam uw oom u ophalen. Hij bracht u naar een hotel in de hoofdstad Accra. U leefde er ondergedoken tot 6 september 2011.

Toen verliet u Ghana per vliegtuig. U kreeg hierbij de hulp van een smokkelaar die uw oom voor u geregeld had.

In België leerde u via internet een Belgische man kennen. U hoopt dat jullie een relatie zullen beginnen. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een brief van uw advocaat aan de organisatie Cavaria, een internetartikel over een homofeest in Takoradi en een internet artikel over Amnesty International dat kritiek uit op een Ghanees minister.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, met name uw homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid.

U stelt hieromtrent het volgende: Ik had geen moeilijkheden met aanvaarden, ik zag geen moeilijkheid.

Ik ben fier en ik houd ervan. Ik ben wie ik ben. Ik ben zo geboren (gehoor CGVS, p.6,11).

Gelet op het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst (zie informatie toegevoegd aan het dossier) is het bijzonder merkwaardig dat u zich geen vragen zou gesteld hebben omtrent uw homoseksualiteit.

Het is best mogelijk dat u zich persoonlijk goed voelde toen u besepte dat u homo bent, maar het is weinig overtuigend dat u in het geheel geen gewag maakte van gevoelens van twijfel, angst, frustratie,... omwille van het feit dat uw homoseksuele gevoelens en uw seksuele relatie sociaal volstrekt niet aanvaard waren.

Dat u uw pas ontdekte homoseksuele voorkeur in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt dan ook weinig doorleefd over.

Vervolgens kunnen ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de onvoorzichtigheid die u aan de dag legde betreffende uw homoseksuele geaardheid.

U stelt dat u het aan uw moeder hebt verteld. Toen ze zeer afwijzend reageerde en u vroeg het huis te verlaten, ging u desalniettemin naar uw oom en vertelde u hem over uw geaardheid (gehoor CGVS, p.6,7).

Dat u - zonder u op begrip van uw moeder kon rekenen - toch onmiddellijk aan uw oom te kennen geeft dat u homo bent, komt weinig waarschijnlijk over.

Het komt evenmin waarschijnlijk over dat uw moeder, toen u haar vertelde dat u homo bent, zoveel lawaai maakte dat iedereen kon horen dat u een homo bent (gehoor CGVS, p.7,11).

Gelet op het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst is het vreemd dat uw moeder op die manier zichzelf en haar eigen familie in diskrediet zou brengen voor de rest van de gemeenschap.

Toen de moeder van uw vermeende partner S. via uw moeder te horen kreeg dat u homo bent, confronteerde ze u ermee. Ze vroeg of het waar was. U zei dat het waar was. Ze zei dat u moest stoppen. U zei dat u niet kon stoppen (gehoor CGVS, p.11).

Men zou verwachten dat u zeer omzichtig te werk zou gaan om uw geaardheid en uw homoseksuele relatie zo goed als mogelijk te beschermen.

Het feit dat u dit absoluut niet deed doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven is het op zich al merkwaardig dat uw moeder te koop zou lopen met uw homoseksuele geaardheid (cf. supra).

Op de vraag wat u deed wanneer andere jongens over meisjes praatten, antwoordt u dat u niet meedeelde, zich aan de andere kant zette en dat u verschillend bent. Ook als de meisjes bij de

jongens kwamen staan, zonderde u zich af: u ging apart zitten omdat u niet wist wat u moest zeggen (gehoor CGVS, p.10).

Uw antwoord dat u apart ging zitten omdat u niet wist wat u tegen die meisje moest zeggen (gehoor CGVS, p.7), komt enigszins bevreemdend over. Immers, het feit dat iemand zich niet aangetrokken voelt tot vrouwen impliceert nog niet dat contact met vrouwen vermeden zou worden.

U haalt ook aan dat, wanneer een meisje naar u zou komen en zou zeggen dat ze van u houdt, dat u zou zeggen dat u gay bent en geen relatie met haar kan hebben (gehoor CGVS, p.10).

Dat u zo openlijk zou uitkomen voor uw homoseksuele geaardheid, komt weinig aannemelijk over, gegeven het heersende homofobe klimaat in Ghana.

Voorts kunnen er opmerkingen worden gemaakt bij uw beweerde homoseksuele relatie met S. A..

Gevraagd naar het begin van uw relatie met S. A. verklaart u in eerste instantie dat het al in uw puberteit begon en dat jullie elkaar intiem streelden onder de douche. Wanneer de vraag opnieuw gesteld werd wanneer jullie relatie begon, antwoordt u dat u hem niet gezegd hebt dat u hem graag zag, maar dat jullie 'elkaar aanvoelden, automatisch' (gehoor CGVS, p.8).

Ondanks het feit dat u er 2 keer naar gevraagd werd, legt u weinig precieze verklaringen af over de aanvang van uw relatie met S. A..

Gegeven het heersende taboe op homoseksualiteit in uw land van herkomst, lijkt het allerm minst evident om zichzelf bloot te geven als homo en om homoseksuele gevoelens aan een andere jongen kenbaar te maken.

Ondanks het feit dat er tweemaal naar gevraagd werd, slaagt u er niet in aannemelijk te maken hoe en wanneer dit tussen u en S. verlopen is (gehoor CGVS, p.8).

Op de vraag naar bijzondere gebeurtenissen tijdens jullie relatie, antwoordt u enkel dat jullie spelletjes speelden, samen weggingen en op 22 augustus 2009 naar een homofeest gingen (gehoor CGVS, p. 10).

Gegeven het feit dat u en S. elkaar volgens uw verklaringen al van jongsaf kenden en een relatie hadden sinds uw puberteit, is het vreemd dat u hierover geen uitvoeriger en gedetailleerder verklaringen kunt afleggen.

Ook uw verklaringen over het lot van S. A. nadat jullie betrappt werden doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw homoseksuele relatie.

U verklaart dat u niet weet wat er hem gebeurd is, of hij opgesloten werd of doodgeslagen.

U vertrok dezelfde dag nog naar Accra. Uw oom zou u nieuws over S. geven als hij iets vernam, maar u hebt er niets meer van gehoord (gehoor CGVS, p.7).

Uw gebrekkige kennis over het lot van uw partner en het feit dat u schijnbaar geen pogingen ondernomen hebt om meer over hem te weten te komen, ondanks het feit dat u nog ruim 3 weken in Ghana gebleven bent, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende relatie met S. A.. Uw gebrekkige kennis over het lot van uw vermeende partner en uw beperkte inspanningen om meer te weten te komen over zijn lot, vallen immers moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen dat jullie jeugdvrienden waren, samen opgroeiden, een relatie hadden en dat hij uw enige homoseksuele partner was (gehoor CGVS, p.6,7,8).

Op basis van bovenstaande vaststellingen, dient besloten te worden dat u niet weet te overtuigen wat uw beweerde seksuele relatie met S. A. betreft.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relatie met S. A..

Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relatie met S. A..

Tot slot kan ook nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over het door u afgelegde reistraject volstrekt niet geloofwaardig overkomen.

Zo beweert u van Ghana naar België te zijn gereisd per vliegtuig, maar nooit in het bezit te zijn geweest van enig reisdocument.

U was in het gezelschap van een man. Hij toonde uw paspoort bij de douane. U hebt uw paspoort niet zelf getoond bij de identiteitscontrole op de luchthaven van Zaventem (gehoor CGVS, p.3,4).

Het is niet aannemelijk dat u volgens uw verklaringen probleemloos de luchthaven van Zaventem kon verlaten zonder enig identiteitsdocument te hebben getoond, vermits uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat op de luchthaven van Zaventem iedereen persoonlijk wordt onderworpen aan een controle van identiteitsdocumenten (zie informatie in het administratief dossier). Dat u verklaart de luchthaven van Zaventem te hebben verlaten zonder een identiteitsdocument te hebben getoond (gehoor CGVS, p. 3,4), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van

de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: het emailverkeer van uw voormalige voogd R. N. met een vertegenwoordiger van de organisatie Cavaria voegt geen enkele informatie toe betreffende uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Ook het internetartikel over een homofeest in Takoradi en het internetartikel over Amnesty International dat kritiek uit op een Ghanees minister voegen geen enkele informatie toe betreffende uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Ten eerste betreffen deze artikels algemene informatie en wordt u nergens vernoemd in één van deze artikels.

Ten tweede moeten documenten, om enige waarde te hebben, ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw identiteit, nationaliteit en reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 januari 2013 een schending aan van de definitie van "vluchteling" zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag); een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet); een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair-playbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat de beslissing van de commissaris-generaal niet betwist dat Ghana effectief homoseksualiteit afkeurt; de commissaris-generaal zelf wijst op het bestaan van een sociaal en religieus stigma ten aanzien van homoseksualiteit.

Betreffende de bedenking van de commissaris-generaal met betrekking tot de verklaringen van verzoeker over de ontdekking van zijn seksuele geaardheid, met name dat het merkwaardig is dat verzoeker geen moeilijkheden heeft gehad bij de aanvaarding ervan, stelt verzoeker dat het feit dat de commissaris-generaal iets merkwaardig vindt, nog niet betekent dat hij liegt. Hij wijst erop dat er veel dingen zijn die merkwaardig kunnen worden gevonden; zo vindt verzoeker zelf het merkwaardig dat zijn verklaring door de commissaris-generaal merkwaardig wordt bevonden.

Verzoeker verklaart dat hij homoseksueel is en hij dit niet moeilijk vond toen hij het ontdekte.

Hij stelt dat hij gelet op het taboe dat hieromtrent bestaat in zijn land van herkomst, het evident is dat hij dit niet van de daken heeft geschreeuwd.

Verzoeker stelt de vraag waarom men twijfels moet hebben als men zeker is van zijn seksuele geaardheid.

Betreffende de hem ten laste gelegde onvoorzichtigheid bij het openbaren van zijn geaardheid laat verzoeker gelden dat blijkbaar van hem ook wordt verwacht dat hij liegt tegen zijn eigen moeder, oom en de moeder van zijn partner. Verzoeker stelt dat hij eerlijk is geweest en aan zijn zeer naaste familie niet heeft ontkend dat hij homoseksueel is. Hij stelt dat daar niets mis mee is, laat staan dat dit merkwaardig zou zijn.

Waar het vreemd wordt bevonden dat verzoeker bij avances van een meisje zou zeggen dat hij homoseksueel is, erkent verzoeker dat dit vreemd zou zijn gelet op het stigma rond homoseksualiteit in Ghana. Hij meent echter dat zijn verklaring verkeerd werd geïnterpreteerd, aangezien hij dacht dat de vraag handelde over het feit wat hij zou doen mocht een meisje in België hem aanspreken; hij wijst erop dat hij dit in Ghana niet zomaar aan iedereen zou zeggen.

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker geen duidelijk antwoord gaf op de vraag wanneer zijn relatie met S. A. begon, stelt verzoeker dat hij nochtans duidelijk heeft geantwoord dat dit vanaf het begin van zijn puberteit was toen hij en zijn vriend elkaar intiem streelden onder de douche.

Verzoeker meent dat de stelling dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt hoe en wanneer de relatie is begonnen, niet kan worden aanvaard gezien hij duidelijk stelde dat dit bij het douchen is gebeurd, bij het begin van de puberteit.

De stelling van de commissaris-generaal dat het merkwaardig is dat verzoeker geen uitvoerig en gedetailleerd antwoord kon geven op de vraag naar bijzondere gebeurtenissen, is volgens verzoeker niet overtuigend aangezien hij duidelijk antwoordde dat hij en S. regelmatig seksueel getinte spelletjes deden en samen naar een homofeest zijn gegaan; verzoeker stelt dat dit voor hem "bijzondere gebeurtenissen" waren.

Hij laat gelden dat het evident is dat hij er nog andere kon opnoemen, doch er gevraagd werd naar "een paar" bijzondere gebeurtenissen. Verzoeker wijst erop dat deze vraag werd gesteld omstreeks het middaguur, bij het einde van een drie uur durend verhoor, waardoor het niet onbegrijpelijk is dat hij wat korter werd in zijn antwoorden.

Op de vaststelling in de beslissing dat verzoeker niet weet wat er met zijn partner in zijn land van herkomst is gebeurd, antwoordt verzoeker dat hij dit uiteraard diverse malen heeft geprobeerd om dit uit te zoeken, doch tot op heden niet te weten gekomen is .

Aangaande het reistraject stelt verzoeker dat *"hij heeft duidelijk gesteld dat hij zijn paspoort zelf heeft getoond aan de douane doch dat dit hem net vóór de douane door de man die hem vergezelde die het paspoort de volledige trip met zich meedroeg, werd overhandigd"* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoeker wijst erop dat *"de bewering als zou hij niet in het bezit zijn geweest van identiteitsdocumenten tijdens de reis"* (zie het verzoekschrift p. 5) dan ook correct is; het enige wat hij verklaarde is dat hij een paspoort kreeg net vóór het moment dat hij aan de grenscontrole aankwam en dit dan ook toonde.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn relaas nog enkele bewijsstukken toe.

Hij verwijst vooreerst naar een website waarop te zien is hoe een radiostation via de website laat weten dat verzoeker nog steeds gezocht wordt nadat hij betrappt werd met S. A..

Verzoeker brengt ook zijn geboortecertificaat bij waarbij zijn identiteit bewezen is. Hij wijst erop dat er in het certificaat een fout is geslopen in zijn geboortedatum; het certificaat vermeldt als geboortedatum "14 januari 1994" waar het "14 februari 1994" moet zijn en stelt dat een aanvraag om dit te verbeteren, onderweg is.

Verzoeker brengt ook een document bij van de Ghanese politie waaruit blijkt dat hij werd gezocht en dat de bevolking wordt opgeroepen om de politie te melden waar verzoeker hij verblijft; het document vermeldt ook dat hij kon ontsnappen nadat de betrapting bij homoseksuele betrekkingen.

Tenslotte brengt verzoeker een verklaring bij van een Belgische vriend F.C. die verklaart dat verzoeker wel degelijk homoseksueel is.

Verzoeker besluit onder verwijzing naar de bewijslast die op hem rust, naar de argumenten waaruit blijkt dat zijn verhaal waar is en de beslissing van de commissaris-generaal aldus vernietigd dient te worden.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van een internetartikel *"Gay suspect still assisting police with information"*, waarin wordt vermeld dat verzoeker nog steeds gezocht wordt nadat hij met S. A. betrappt werd; een kopie van zijn geboorteakte; een kopie van een document van de Ghanese politie waarin staat dat verzoeker wordt gezocht nadat hij met S. A. werd betrappt bij seksuele betrekkingen en tenslotte een kopie van een brief van F. C..

Ter terechtzitting legt verzoeker een stuk neer van de Ghanese politie en zijn geboorteakte, een fotokopie van de brief van F.C. met een vertaling, een fotokopie van de identiteitskaart van F.C., vier emailberichten, een nieuwsbericht van 27 augustus 2009 "Gay Party In Takoradi" en een nieuwsbericht van 27 juli 2011 "AI condemns comments by Ghanaian Minister".

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.1. Bevoegdheid

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet aannemelijk maakt.

Inderdaad dient vastgesteld te worden dat verzoeker de oorzaak van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, met name zijn homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Vooreerst zijn de verklaringen van verzoeker omtrent de ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid, niet geloofwaardig. Verzoeker stelt hieromtrent op 8 mei 2012 op het Commissariaat-generaal dat hij geen moeilijkheden had met het aanvaarden van zijn geaardheid, geen moeilijkheden zag, dat hij fier is om homoseksueel te zijn, dat hij is wie hij is en hij zo geboren is (zie het verhoorverslag p. 6, 11).

Gelet op het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in zijn land van herkomst, zoals blijkt uit informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, is het opmerkelijk dat verzoeker zich helemaal geen vragen zou hebben gesteld hebben omtrent zijn homoseksualiteit. Het is best mogelijk dat hij zich persoonlijk goed voelde toen hij besepte dat hij homo is, maar het is weinig geloofwaardig dat hij in het geheel geen gewag maakte van gevoelens van twijfel, angst, frustratie,... aangezien zijn homoseksuele gevoelens en zijn seksuele relatie, sociaal volstrekt niet aanvaard werden; het feit dat hij zeker was van zijn seksuele geaardheid, vormt geen uitleg voor de afwezigheid van de andere gevoelens die de sociale context waarin hij leeft, bij hem normaliter doet ontstaan.

De Raad merkt op dat verzoeker in huidig verzoekschrift bovendien zelf erkent dat homoseksualiteit een taboe is en stelt dat het evident is dat hij het niet van de daken riep. Dat verzoeker zijn pas ontdekte homoseksuele voorkeur in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren, komt dan ook weinig doorleefd over.

In acht genomen de voormelde sociale context valt de onvoorzichtigheid die verzoeker aan de dag legde betreffende zijn homoseksuele geaardheid op. Verzoeker stelt dat hij nadat hij zijn moeder had ingelicht en deze zij zeer afwijzend reageerde en hem vroeg haar huis te verlaten, hij naar zijn oom ging en hem zijn geaardheid kenbaar maakte (p. 6, 7). Dat verzoeker onmiddellijk nadat hij op het onbegrip van zijn moeder stootte, zijn oom inlichtte over zijn homoseksualiteit, is weinig geloofwaardig.

Het is even ongeloofwaardig dat zoals verzoeker verklaarde zijn moeder, toen hij haar vertelde dat hij homo is, zoveel lawaai maakte dat iedereen kon horen dat hij, zijnde haar zoon, homoseksueel is (p. 7, 11). Gelet op het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in zijn land van herkomst is het vreemd dat verzoekers moeder op die manier zichzelf en haar eigen familie in diskrediet zou brengen ten overstaan van de gemeenschap.

Verzoeker verklaarde ook dat toen de moeder van zijn partner S. A., via zijn moeder te horen kreeg dat hij homo is, deze hem hiermee confronteerde en vroeg hem of het waar was wat zijn moeder haar had

verteld. Wanneer verzoeker dit bevestigde, zei zij dat hij moest stoppen waarop verzoeker antwoordde dat hij niet kon (p. 11).

In voormelde sociale context ligt het in de lijn der verwachtingen dat verzoeker zeer omzichtig te werk zou gaan om zijn geaardheid en zijn homoseksuele relatie zo goed als mogelijk te beschermen.

Het feit dat hij dit absoluut niet deed doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Daarenboven is het op zich al merkwaardig dat zijn moeder te koop zou lopen met zijn homoseksuele geaardheid (cf. supra).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat blijkbaar van hem wordt verwacht dat hij liegt tegen zijn eigen moeder, zijn oom en de moeder van zijn partner, antwoordt de Raad dat omwille van het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in zijn land van herkomst, de reële mogelijkheid dat de naasten uit zijn leefomgeving zoals *in casu* zijn moeder deed, hem zouden verstoten, van hem wel degelijk kan worden verwacht dat hij vanuit de noodzaak zichzelf te beschermen meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen.

Op de vraag wat verzoeker deed wanneer andere jongens over meisjes praatten, antwoordt hij dat hij niet meedeed, zich aan de andere kant zette en dat hij verschillend was. Ook als de meisjes bij de jongens kwamen staan, zonderde hij zich af; hij stelde dat hij apart ging zitten omdat hij niet wist wat hij moest zeggen (zie p. 10).

Deze houding komt bevreemdend over. Immers, het feit dat een man zich niet aangetrokken voelt tot vrouwen, impliceert nog niet dat elk contact met vrouwen vermeden zou worden.

Verzoeker haalt ook aan dat, wanneer een meisje naar hem zou komen en zou zeggen dat zij van hem houdt, hij haar zou antwoorden dat hij homoseksueel is en geen relatie met haar wil hebben (zie p. 10). Dat hij zo openlijk zou uitkomen voor zijn homoseksuele geaardheid, komt onaannemelijk over, gegeven het heersende homofobe klimaat in zijn land.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift toe dat, gelet op het stigma omtrent homoseksualiteit, als een meisje naar hem toe zou komen en zou zeggen dat zij van hem houdt, het inderdaad vreemd zou zijn dat hij hierop zou repliceren dat hij homoseksueel is.

De verklaring dat hij meende dat de vraag handelde over het feit wat hij zou doen als een Belgisch meisje hem zou benaderen, wordt door de Raad niet aanvaard. Uit de vraagstelling "*niet gebeurd in Ghana?*" (zie p. 10) blijkt immers ontegensprekelijk dat de vraag betrekking heeft op zijn beleving in Ghana. Dat de dossierbehandelaar duidelijk vroeg naar zijn reactie op benaderingen van meisjes in Ghana, is bovendien logisch, aangezien zijn vrees voor vervolging wordt bekeken ten opzichte van zijn land van herkomst. Het is voor de beoordeling van zijn vrees voor vervolging dan ook van geen belang hoe verzoeker zou reageren op avances van Belgische meisjes.

Voorts kunnen er opmerkingen worden gemaakt bij zijn beweerde homoseksuele relatie met S. A. Gevraagd naar het begin van zijn relatie met S. A. verklaart verzoeker in eerste instantie dat het al in zijn puberteit begon en dat ze elkaar intiem streelden onder de douche. Wanneer de vraag opnieuw gesteld werd, antwoordt verzoeker dat hij zijn vriend niet gezegd heeft dat hij hem graag zag, maar dat ze "*elkaar aanvoelden, automatisch*" (zie p. 8). Ondanks het feit dat verzoeker er twee keer naar gevraagd werd, legt hij weinig precieze verklaringen af over het begin van zijn relatie met S. A..

Wat verzoekers verweer tegen deze vaststelling betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de verklaringen asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Ook op de vraag van de commissaris-generaal naar bijzondere gebeurtenissen tijdens hun relatie, antwoordt verzoeker enkel dat zij spelletjes deden, samen weggingen en op 22 augustus 2009 naar een homofeest gingen (zie p. 10).

Gegeven het feit dat hij en S. A. elkaar volgens zijn verklaringen al van jongs af kenden en een relatie hadden sinds hun puberteit, is het vreemd dat verzoeker hierover geen uitvoeriger en meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen.

Waar verzoeker hieromtrent opwerpt dat deze vraag op het einde van het drie uur durend verhoor tegen 12 uur aan werd gesteld zodat het niet onbegrijpelijk is dat hij korter antwoordde, stelt de Raad vast dat uit het verhoorverslag in het administratief dossier blijkt dat er na deze vraag nog verschillende vragen werden gesteld (zie p. 10, 14).

De bewering van verzoeker dat de vraag op het einde van het verhoor werd gesteld, wordt door de Raad niet bijgetreden.

De Raad is bovendien van mening dat of een vraag nu aan het begin of het einde van een verhoor wordt gesteld, geenszins bepalend kan en mag zijn voor het antwoord van een asielzoeker. De asielzoeker moet immers voor ogen houden dat tijdens de asielprocedure op hem de verantwoordelijk rust om zijn asielrelaas zo coherent, volledig en duidelijk mogelijk te vertellen. Uit het verhoorverslag kan overigens geenszins worden afgeleid dat verzoeker gezien de duur van het verhoor niet langer in staat was om de gestelde vragen te beantwoorden, noch maakte hij dienaangaande enige opmerking tijdens het verhoor.

Ook doen de verklaringen van verzoeker over het lot van S. A. nadat ze betrappt werden, afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn homoseksuele relatie.

Hij verklaart dat hij niet weet wat er hem gebeurd is, of hij opgesloten werd of doodgeslagen.

Hij stelt dezelfde dag nog naar Accra te zijn vertrokken; dat zijn oom hem nieuws over S. A. zou geven als hij iets vernam, maar dat hij er niets meer van gehoord heeft (zie p.7).

Het ontbreken van nieuws over het lot van zijn partner en het feit dat verzoeker blijkbaar geen pogingen ondernomen heeft om meer over hem te weten te komen, niettegenstaande het feit dat hij nog ruim drie weken in zijn land is gebleven is, keert zich ook tegen aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden relatie met S. A.. Inderdaad vallen zijn onwetendheid en gebrek aan initiatief om meer te weten te komen over het lot van zijn vriend, moeilijk te rijmen met zijn eerdere verklaringen dat ze jeugdvrienden waren, samen opgroeiden, een relatie hadden en dat zijn vriend zijn enige homoseksuele partner was (zie p. 6, 7, 8).

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij verschillende malen heeft proberen uit te zoeken wat er met S.A. gebeurd is, maar laat echter na *in concreto* uit te leggen welke stappen hij precies ondernomen heeft. Deze verklaring kan dan ook niet volstaan ter verantwoording van zijn gebrekkige kennis.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de beweerde homoseksuele geaardheid van verzoeker en zijn homoseksuele relatie met S. A..

Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde moeilijkheden daaromtrent.

Tot slot kan ook nog worden opgemerkt dat zijn verklaringen van verzoeker over het reistraject ongeloofwaardig zijn.

Zo verklaarde hij van Ghana naar België te zijn gereisd per vliegtuig, maar nooit in het bezit te zijn geweest van enig reisdocument. Hij verklaart dat hij het gezelschap van een man welke zijn paspoort toonde bij de grenscontrole; verzoeker verklaart dat hij zijn paspoort niet zelf heeft getoond bij de identiteitscontrole op de luchthaven van Zaventem (zie p. 3, 4).

Het is echter niet aannemelijk dat hij volgens zijn verklaringen probleemloos de luchthaven van Zaventem kon verlaten zonder enig identiteitsdocument te hebben getoond, vermits uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat op de luchthaven van Zaventem elke reiziger persoonlijk wordt onderworpen aan een controle van identiteitsdocumenten. De verklaring van verzoeker dat hij de luchthaven van Zaventem heeft kunnen verlaten zonder een identiteitsdocument te hebben getoond (zie p. 3, 4), ondergraaft verder zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hem door de passeur vóór de grenscontrole zijn paspoort werd overhandigd zodat hijzelf zijn paspoort heeft getoond -wat ingaat tegen de bewering dat hij tijdens de reis niet in het bezit was van zijn reisdocumenten-, merkt de Raad op dat deze uitleg geen steun vindt in het administratief dossier. Op de vraag hoe hij voorbij de grenscontrole raakte, antwoordde verzoeker immers: *"Ik volgde de man, hij toonde de documenten. Hij sprak met de mensen. Ik ging voorbij de gate, hij volgde mij"* (zie p. 4). Dit antwoord is duidelijk in tegenspraak met de uitleg in het verzoekschrift.

Wat de door verzoeker neergelegde documenten op het Commissariaat-generaal betreft, stelt de Raad vast dat vooreerst het e-mailverkeer van zijn voormalige voogd R. N. met een vertegenwoordiger van de organisatie "Cavaria" geen enkele informatie toevoegt betreffende zijn beweerde homoseksuele geaardheid.

Ook het internetartikel over een homofeest in Takoradi en het internetartikel van "Amnesty International" dat kritiek uit op een Ghanees minister, voegen geen enkele informatie toe betreffende verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid.

Wat het bij het verzoekschrift gevoegde internetartikel *"Gay suspect still assisting police with information"* betreft, waarop een radiostation via de website laat weten dat verzoeker nog steeds gezocht wordt nadat hij betrappt werd met S. A.

http://myasedafmonline.com/index.php?option=com_content&view=article&id=185:gay-suspect-still-

[assisting-police-with-information&catid=37:news&Itemid=123](#)), wijst de Raad erop dat een dergelijk internetartikel geen officieel document is en op zich niet voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. De loutere publicatie van een dergelijk artikel op een website bewijst geenszins de inhoud ervan.

Verzoeker legde ter terechtzitting een “certified copy of entry in register of births” van 31 januari 2013 neer, een bericht “Wanted person (Kweku Agyeman)” van 15 september 2011 van de “Ghana Police Service” en een getypte verklaring van een Belgische vriend.

De Raad stelt vast dat “certified copy of entry in register of births” geen identiteitsdocument uitmaakt. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift (zie p. 6) dat in voormeld certificaat een fout staat wat betreft zijn geboortedatum; deze is niet “14.1.1994” doch wel “14.02.1994”.

De Raad stelt vooreerst vast dat in het voormeld certificaat als geboortedatum “when born”, “14 th february 1994” vermeld staat.

De geboortedatum van “14 februari 1994” wordt ook vermeldt op de “bijlage 26” van 8 september 2011, in de “vragenlijst” van 18 oktober 2011 (zie nr. 2.4), in het verhoorverslag van 8 mei 2012 (zie p. 2) en in het verzoekschrift (zie p. 1).

Het ontgaat de Raad wat verzoeker met deze verwarring poogt te bereiken.

Daarenboven stelt de Raad vast dat dit certificaat werd opgesteld op 31 december 2012 op aanzeggen (zie “informant”) van de moeder van verzoeker waarvan hij verklaarde (zie het verhoorverslag van 8 mei 2012, p. 2) dat de relatie met zijn moeder heel slecht was en dat indien hij niet zou veranderen, hij haar zoon niet is.

De Raad stelt ook vast dat ofschoon verzoeker beweert dat hij door de “Ghana Police Service” wordt gezocht sinds september 2011, hij zich blijkbaar door de autoriteiten nog een geboortetest liet afleveren, in januari 2013, wat zijn voorgehouden vervolging op de helling zet.

De Raad stelt verder vast dat het stuk in gebrekkig Engels is gesteld (... K.A. was foundered practicing homosexuality...; The fact of the case presented by Chief Inspector kweku manage to escape during the time that they were caught..) en dat alhoewel verzoekers vriend geboren is in november 1993 (zie het verhoorblad, p. 7), zijn leeftijd in het officieel bericht vermeldt wordt als “16 years” -niettegenstaande hij wordt vastgehouden en de politie dus kan beschikken over zijn juiste identiteitsgegevens.

Daarenboven stelt de Raad vast dat alhoewel de sociale context van homosexualiteit in Ghana, het individueel opsporingsbericht vermeldt dat “S.A. is still in our custody for more investigation about Kweku Agyeman and other gay men in Sekondi-Takoradi” (eigen vertaling: “S.A. is nog altijd in onze gevangenis voor meer onderzoek over K.A. en andere homoseksuele mannen in Sekondi-Takoradi”) waarbij in het bericht nog belerend wordt vermeld en zonder informatiewaarde voor de opgeroepen bevolking naar de opgespoorde, dat “report has been indicated that there are almost thousands of Gays in Western Region” (eigen vertaling: “verslag heeft uitgewezen dat er duizenden homoseksuelen in Western Region”)

De Raad doet voormelde stukken als niet authentiek van de hand en derhalve zonder enige bewijswaarde.

De brief van F. C., de Belgische vriend van verzoeker, en fotokopie van zijn identiteitskaart, die handelt over hun in België ontstane vriendschapsband, is om reden van dit aspect, ontdaan van enige bewijswaarde wat betreft de voorgehouden problemen in Ghana.

De vier emailberichten (twee van [www.manjam.com](#); één van [www.gray-dad.com](#) en één van [www.gaynet.ch](#)) waaruit moet blijken dat verzoeker op verschillende websites voor homoseksuelen actief is, hebben volgens de Raad geen verdere bewijswaarde dan eventueel verzoekers loutere registratie op deze websites, gezien de onduidelijkheid van de data (zie rechterbovenhoek).

De twee nieuwsberichten van augustus 2009 en juli 2011 blijken te gaan over de algemene situatie in Ghana, een uitspraak van een minister en een verslag van twee gay-evenementen.

Verzoeker maakt trouwens ook niet aannemelijk uit waarom hij al deze stukken niet eerder in de loop van de procedure kon voorleggen zoals voorzien in artikel 39/76 van de vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE